

zajisté sotva postačující důvod, že B. byl rozčilen. Nalézací soud nezjistil, že slova R-ova byla jím pronesena jakožto spolupachatelem B-ovým u vzájemném dorozumění se jakožto doplněk hrozby B-ovy, konkretisující jeho výrok, že to půjde po zlém. Nemohl tedy důsledně vkládati do výroku toho po stránce bezprostřední hrozivosti opovězeného zla okolnost B-em neuplatňovanou a ohroženému v době spáchaného prý zločinu neznámou. K tomu přistupují další okolnosti: S právního hlediska nesejde ovšem pro otázku nebezpečnosti pohrůžky ve smyslu § 81 tr. zák. na tom, zda pohrůžka působila a byla účinnou ve směru vynucení úředního výkonu; nicméně může zajisté pro posouzení nebezpečnosti pohrůžky býti závažným i dojem, kterým pohrůžka na ohroženého působila, míra zastrašení, jež v ohroženém vyvolala. V té příčině nalézací soud sám zjistil, že P. B-a po jeho výroku varoval před takovým jednáním, nabídl se, že ještě jednou telefonicky promluví se svým úředním představeným, že byl pak srozuměn s návrhy B-ovými ohledně vymožení si příkazu k cejchování na pražském inspektorátu a posléze že cejchování provedl, když ho byl B. ujistil, že si dotyčné povolení vymohl. I s hlediska významu, který ohrožený vyhrůžce přikládal v době jejího pronesení, jeví se býti pochybnou správnost zjištěného závěru nalézacího soudu, že zlo obžalovaným B-em opovězené se strany jeho, pokud se týče se strany davu vskutku bezprostředně hrozilo. Bylo proto podle § 362 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu v onom rozsahu zrušiti a věc ohledně obžalovaného vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl, a po případě uvažoval též o tom, zda tu není snad skutková povaha trestného činu podle zákona o útisku, neshledá-li po opětném projednání věci v činu obžalovaného skutkové podstaty zločinu podle §u 81 tr. zák.

### Čís. 2556.

**Pro skutkovou podstatu zločinu podílnictví na krádeži nestačí pouhé vědomí manželky o původy věcí (z krádeže), jež manžel do společného bytu přináší, pokud nepředsevezme aktivní činnosti v §§ech 185, 186 tr. zák. uvedené.**

**Rozsudek jest doručiti (§§y 6, 79 tr. ř.) obhájci obžalovaným zvolenému, nikoliv jeho substitutu pro hlavní přelíčení.**

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1926, Zm II 115/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované Marie W-ové do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mor. Ostravě ze dne 31. prosince 1925, jímž byli kromě jiných uznáni vinnými Marie W-ová zločiny podvodu podle §u 197, 199 a) tr. zák. a podílnictví na krádeži podle §u 185, 186 písm. a), b) tr. zák., Alois B-ý a Emil O. přestupkem podle §u 477 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 tr. zák., ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by v rozsahu zrušení o ní znovu

jednal a rozhodl, přihlížeje ku jejímu právoplatnému odsouzení pro zločin podvodu podle §§ů 197, 199 a) tr. zák. Naproti tomu zamítl stížnosti Aloisa B-ého a Emila O-y do usnesení krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 16. února 1926, kterým byly jich zmateční stížnosti zavrženy. Zmateční stížnosti Aloisa B-ého a Emila O-y poukázal na toto rozhodnutí.

### D ů v o d y:

Zmateční stížnost Marie W-ové napadá výrok, kterým byla uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ů 185, 186 písm. a), b) tr. zák., uplatňujíc zmateční důvod podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. a vytýká, že její muž Josef W. stěžovatelku ubezpečoval, že věci, které donáší domů, jsou pašovány, že přes její výtky, že má styky se zločinci, musela muže poslechnouti a věci převzít pro společnou domácnost, že z jejich odpovědí, které dala Václavu J-ovi, jenž věc vyšetřoval, »že muž chodí na koleje«, ničeho nevyplývá, a že jsouc nemajetná musila v domácnosti spotřebovati požívatinu, jež jí muž přinesl, z neodolatelného donucení. Tím poukazuje stížnost zřejmě na to, že není v rozsudku jasně zjištěno, ke kterým věcem se činnost W-ové vztahovala a v čem pozůstávala. Stížnost W-ové jest v tomto směru odůvodněna. Napadený rozsudek zjišťuje, že stěžovatelka měla vědomost o pravém původu věcí do společné domácnosti donášených jednak na základě jejího doznání vůči policejním zřízencům, jednak proto, že členové zlodějské tlupy W-ovy se v jeho bytě scházeli a tam domlouvali o obmyšlených krádežích a dělili se tam o lup. Než nalézací soud nezjistil další skutkové náležitosti podílnictví, jakým způsobem stěžovatelka kradených věcí nabyla, na sebe převedla aneb jim odbyť opatřila, a nezjistil, ve které určité činnosti obžalované shledává její počínání trestné, což bylo důležité proto, poněvadž stěžovatelka jako manželka hlavního pachatele nemohla zabrániti, by manžel kradené věci do společného bytu nepřinášel. Pouhé vědomí manželky o původu věcí, nestačí ku založení skutkové podstaty zločinu podílnictví na krádeži, pokud manželka nedopustí se jako každý jiný podílník na krádeži nějaké aktivní činnosti v §u 185 a 186 tr. zák. blíže vycílené. Ježto nalézací soud v tomto směru ničeho nezjistil, bylo podle §u 288 čís. 3 tr. ř. a §u 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. zák. z roku 1878, ježto nelze se obejít bez nového hlavního přelíčení, za souhlasu generální prokuratury uznati právem tak, jak se stalo.

Alois B-ý a Emil O. ustanovili svým obhájcem Dra P-a, jenž žádal, opovídaje za ně zmateční stížnost a odvolání do trestu a bezpodmínečného odsouzení, by opis rozsudku byl doručen do jeho rukou. Nalézací soud však tomuto návrhu nevyhověl a doručil, patrně omylem, opis rozsudku do rukou Dra B-a, který v zastoupení Dra P-a hájil B-ého a O-u u hlavního přelíčení. Dlužno podotknouti, že Dr. B. hájil kromě jiných obžalovaných též Nathana D-a, a že ohlašuje zmateční stížnost ohledně tohoto, vyžádal si rovněž doručení rozsudku. Dr. B. provedl však opravné prostředky pouze za D-a, za B-ého a O-u opravných prostředků v zákonné nepřekročitelné lhůtě §§ů 6, 285 a 294 tr. ř. však ne-

provedl. Krajský soud v Mor. Ostravě zavrhl proto usnesením ze dne 16. února 1926 zmateční stížnost B-ého a O-y podle §u 1 čís. 2. zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 a dal doručiti též toto usnesení pouze Dru B-ovi. Teprve dne 2. března dostavil se Dr. P. k soudu, kdež mu po sdělení věci byl rozsudek dne 2. března 1926 doručen, načež Dr. P. provedl opravné prostředky jménem O-y a B-ého. K poukazu nejvyššího soudu doručeno Dru P-ovi ono usnesení dne 1. září 1926. Nejvyšší soud vycházel při tom z názoru, že ono usnesení vůči B-ému a O-ovi dosud účinným se nestalo. Dr. B., jemuž bylo doručeno, zastupoval sice ony obžalované při hlavním přelíčení, byl však jejich obhájcem jediné následkem substituce se strany Dra P-a, tudíž nikoliv z vůle strany samotné, nýbrž z vůle obhájce jí jmenovaného. Právo Dra B-a k zastupování B-ého a O-y trvalo proto jen do doby, kdy Dr. P. zmocnění Dra B-a odvolal. To se stalo, třebaš ne výslovně, tím, že Dr. P. sám za nečinnosti Dra B-a ohlásil opravné prostředky. Od toho okamžiku byl ustanoveným obhájcem B-ého a O-y jediné Dr. P. a jemu bylo, nestalo-li se tak do rukou obžalovaných samotných, doručiti opis rozsudku a obzvláště též podle §u 79 II. tr. ř. též ono usnesení. S doručením rozsudku a usnesení Dru B-ovi nebyly spojeny účinky, které nastávají platným doručením spisů pro zastupovanou stranu určených. Bylo nyní na Dru P-ovi, by stížností podle §u 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3. ř. zák. z roku 1878 napadl ono usnesení a tak, přivodě zrušení tohoto usnesení, umožnil jednání o zmateční stížnosti B-ého a O-y, jím samým již dříve podaných. K této stížnosti jest ustanovena v §u 2 onoho zákona nepřekročitelná lhůta třídnenní, která končila 4. září 1926. Dr. P. podal však stížnost teprve 6. září 1926. I bylo proto stížnost jeho proti onomu rozhodnutí jako opožděnou odmítnouti a zmateční stížnosti O-y a B-ého poukázati na toto rozhodnutí, čemuž na závalu není, že rozsudek byl doručen Dru P-ovi až 2. března 1926.

### Čís. 2557.

**Civilní trestní soudy jsou příslušny i pro znovuzahájení trestního řízení, odloženého podle posl. odst. §u 426 v. tr. ř. po podání obžaloby vojenským prokurátorem.**

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1926, N II 56/26.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti Ladislavu B-ovi a Rudolfu J-ovi pro zločin krádeže mezi vojenským prokurátorem v Praze a státním zástupcem v Mor. Ostravě.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odpověděl, že souhlasí, by bylo uznáno, že pokračovati v trestním řízení proti oběma obviněným příslušny jsou civilní trestní soudy. Nejvyšší soud jest sice názoru, že otázka použitelnosti předpisu §u 16 voj. tr. ř. i na souzený případ, kde proti oběma obviněným podána byla vojenským prokurátorem již žaloba, není